

Cena za celo leto po pošti 2 gold. 20 kr., za pol leta 1 gold. 10 kr.; brez pošte za celo leto 1 gold. 40 kr., za pol leta 50 kr.,

SLOVÉNEC,

listi
za podučenje naroda.

za ene kvatre 30 kr. Posamesni listi po 3 kraje. Naročila prejemajo vse c. k. pošte, v Ljubljani pa založnik.

V poneděljk 13. velkiga Serpana 1849.

Domorodni glasi.

I.

Serce in domovina.

Kadar roža se razcvéta,
Béela va-njo se zavije
In v diséce listke vjéta
Méd, življenje svoje pije.

Koj, ko jutro se zazóri,
Iz panjú zleti na polje
In med cvétje se sotóri, —
Srečna je in blage volje.

In brez truda do večera,
Ko se nóč na zemljo vléze,
Cvetje bčelica obéra,
Sladki prah na noge véze. —

Kar si med naródi vstala,
Oj Slovenja, roža moja,
Si perate sercu dala,
De zdaj léta brez pokója!

Koj ko béli dan zazná se
Vé žé svoje opravilo;
Vstane, vbera vroče glase, —
Sladko neba naročilo!

V angeljsko lepoto tvojo
Se zamaknjeno zavije,
Kakor bčela v rožo svojo,
Vse sladkósti v tebi pije.

Malavašič.

Le naprej!

„Le naprej!“ je glas, ki vsak dan od vsih strani na naše ušesa bije. „Le naprej!“ je glasni opominj naše dobe. Pač lepa besedica je besedica naprej! Pa, žali Bog! eni, ki jo slišijo, pomajujejo z glavami, drugim pa oterpnejo možgani v glavi, ker si mislijo: „Ako hočemo napredovati, moramo vse, kar obstoji, razdreti in razrušiti, in čisto od konca začeti!“

Pervi so leni in v duhu zaspani, ker se jim toži pomočkov iskati, katerih nam je milostivi Bog toliko dodelil, in so enaki lilijam na polji, ktere rastejo in lepo cvetó, in vunder nič ne delajo, in pticam, ktere pojejo in žvergolevajo in živé — pa vunder nič ne delajo. Ostanajo pa tudi vedno le na eni stopnji z lilijami in pticami vred. Drugi pa ne umijo, kaj beseda naprej pomeni in so dovoljni, de jejo in pijejo in spiyo.

Ako pomislimo, kaj beseda naprej pomeni, najdemo, de ne pomeni nič celo noviga in doslej čisto neznaniga; de pomeni, na že načertani poti se dalje pomikati; de pomeni le nekaj, česar

kal, česar začetek že v starim leži. Napredovanje tadaj ni zametovanje tega, kar že obstoji, ampak je le boljši spoznavanje in boljši porabljenje že obstoječiga. Govorimo zavoljo boljši razumnosti v prilikah: Železnica bo že skorej dokončana in kmalo bomo vidili vozove po nji derčati, ki se hlaponi imenujejo. Hlaponov ne vlačijo ne konji ne voli in tudi ljudje ne, ampak mašine, ktere hlap, para, sopuh, ali kako bi nemško besedo Dampf prav imenovali. V začetku je porabljenje teh mašin marsikaj overalo, namreč pa se je preveč kurjave potrosilo, ker so perve mašine veliko hlapa nevpotrebovaniga pušale. Zavoljo tega pa mašin niso zamestavali in tudi niso ničesar čisto noviga iskali, tudi si niso glav belili, kaj noviga iznajti, s čemur bi ljudi in blago prevlakali. Ampak iskali so stare mašine popraviti, in popravili so jih tudi kmalo tako, de so ves hlap vhasnili in zavoljo tega menj kurjave potrosili. To je bil napredek. Ali, de še bolj razumno govorimo. Pomislimo le, kakošno je bilo vse hišno ali kmetijsko orodje pred 100 letmi in kakošno je današnji dan! Ali nima to orodje še imen, kakoršne je imelo nekadaj; pa vunder kakošen je razloček med unim in današnjim? Ravno to velja od vsih družih znajdb, ali de bolje rečemo, poprav v telesnim svetu. Napredek za napredkam vidimo. Napredki pa so izhajali in izhajajo iz že obstoječih reči. Če bi pa kdo kaj popolnoma noviga kadaj naredil, to je, kaka reč iz česar, kar tudi v snutkih ni na svetu bilo, bi ne bil človek več, ker samo Bog iz ničesar kaj storiti zamore, ki je vsigamogočen. —

Če tadaj beremo ali slišimo klicanje „le naprej!“ ne deržimo rok skrižem ampak posvetujmo se, delajmo zedinjeni. Z edinjeno močjo! nam je mladi cesar o svojim nastopu zaklical in le tako nam je mogoče lepi namen doseči.

Napredovanje mora biti, gibati se mora vse, kar je. Stojēja voda se vsmradi! Slovenci smo dolgo, predolgo spali. Močno in silovito terkanje časa na naše duri naš je zdramilo. Pa zdi se, de je še premalo terkalo. Oči si še manemo, zbudjeni še nismo popolnoma. Ročno se zbudimo in stopimo na pot napredkov v telesnim in dušnim življenju. Tudi s pomalim stopanjem bomo dalječ prišli; s samim pomenkovanjem in posvetovanjem pa bomo zastali dalječ dalječ zadej. — Bog nam je dal obilo talentov; poslužimo se jih v svoj telesni in dušni prid! Ako nemarni in leni ostanemo, bomo težko pred Bogam obstali, kadar bo izročene talente od nas terjal. Torej, Slovenci! le ročno naprej. *Rodoljub.*

Zamaknjenstvo.

(Konec.)

Izsvobodení duh je sicer zmerej še v svoji iz zgorej rečeniga zoka — po božji vsemogočnosti narejeni podobi, pa tudi v vesvoljnosti ograjenih duhov na enkrat. Po tem se lahko zapopade, kako de popolnoma zamaknjen človek — razun neizvedljivih sklepov božjih — tistim, s kterimi v magnetiški zvezi stoji, vse po

resnici povedati zamore, karkoli se na tem svetu godi, ali kar se je že kadaj zgodilo.

Če se pa zamaknjeni človek popolnoma iz magnetiškega spanja zbudi, je duh zopet v tej večkrat omenjeni podobi ali duši vkljenjen in od sveta duhov nič več vediti ne more.

Ta podoba se zmeraj v končnikih čutnic z duham vred človeškiga teles derži, dokler človek živi, to je, dokler se čutnice do čistiga ne ohladijo. In če človek umerje, je duh v tej podobi od sveta teles po božji modrosti odločen in od teles sveta ničesar več ne vé, razun če s kakim zamaknjenim človekom (v tej večkrat rečeni podobi) v magnetiško zvezo pride, in od zamaknjeniga (od telesniga sveta) kaj zve: pa to le samo tako dolgo vé, dokler z magnetiziranim ali zamaknjenim v zvezi stoji, ravno tako, kakor tudi zamaknjen tisto, kar mu kak ograjen duh od sveta duhov pové, le samo tako dolgo vé, dokler se v zamaknjenju ali v magnetiškim spanju znajde. Ali to, kar kak ograjen duh v taki umetni zvezi zamaknjenimu pové, nikoli vse res ni, ker v taki narurni zvezi stoječi duh ni od Boga poslan; in tadaj božjih neizvedljivih sklepov ne vé. — In ravno v tem razloček vmed zamaknjenimi in preroki tiči.

Prerokam se je Bog sam ali pa po svojih angeljih ali poslancih, ki jih je vselej na kako častito vižo poslal, po potrebi in po svoji modrosti razodel. Pri zamaknjenih se pa nikoli kaj taciga ne zgodi. Pri zamaknjenih se vselej le ograjeni duhovi — na mnogotero — dostikrat zelo zelo nečastljivo vižo — v marsikterih podobah, ne po božji, ampak po svoji volji vmes utikajo.

De zamaknjeni ne stojijo v tesni zvezi z Bogom, je še to nar viki spričevanje, ker so v vsih verah *), ja tudi pri malikovavcih zamaknjeni ljudje bili in so še sadaj, ki v zamaknjenju z duhovi svoje vere veliko opraviti imajo. Turški ali Mahomedanski zamaknjenci **) še čudovitnejši reči (med kterimi se tudi ktera zgodi) kakor naši zamaknjenci po svoji veri pripovedujejo; pa se jim tudi tako, kakor našim revam, naslednje slabo godi. Tako pripovedovanje izvira deloma iz zgole razbeljene domišljije, deloma je od strani ograjenih duhov zamaknjenim v mnogoternih podobah v magnetiški zvezi povedano bilo.

Mnogokrat se zgodi, de so mladi ljudje, ja clo otroci po svojih mislih na božje povelje čisti nauk božji oznanovati jeli, pa kmalo se je skazalo, de so to le duhovi, ki so s takošnimi revčki v magnetiško zvezo prišli, delali; zakaj takih pridig konec je navadno slab in dostikrat zelo pohujšljiv. Poslušavci začno take revčke kot posebne ljubljenske božje častiti in hvaliti, in na to se ti bolniki za posebne, čez narurne bitja deržati jamejo; in mislijo, de je vse, karkoli jim razbeljena domišljija rodi, od Boga jim raz-

*) Gasner je Luterane, Ovingliane, Kalvince in tudi Jude od te bolezni ozdravljaj. Jude je v imenu Jehova od nadležnih duhov reševal. —

**) Nar več je na Turškim, kakor tudi pri zgolih malikovavcih po Aziji in Afriki takošnih, ki se sami precej v visoki stopnji zamakniti znajo. Med kristjani je malo takih, pa brez njih vunderle ni! —

odeta resnica. Zavaljo tega začno poslednjič tako krive nauke oznanovati, de jim nihče kaj več verjeti ne more. In ravno to jih tako žali, de popolnoma obnorijo, in veči del se sami umoriti išejo! — Veliko, veliko takih žalostnih prigodb je zapisanih, pa tudi smo že nekatere sami doživeli. Ali vse to se ne more tukaj popisati, nekaj zato ne, ker ni prostora, nekaj ne zato, ker še zlahta takih revčkov živi. Samo to vam prosti, v tej silno pikri reči neučeni ljudje! serčno priporočim in rečem: „Ne obiskujte takih ubogih revčkov ali zamaknjenih ljudi!“ To je silno nevarno, ne samo za neučeniga, ampak tudi za zamaknjeniga človeka, ker zamaknjeni pri obilnim obiskovanju v svoji dušni boleznii silno britko terpi; in še v neizrečeno nesrečo — v popolno norost itd. pastí zamore. —

Čudovito se pri zamaknjenih godi, kar za priprostiga, neučeniga človeka ni. Pravi kristjan se le nej nauka katoliške cerkve zvesto derži; — nej se vedno spomni evangeljske prilike od „bogatega moža in Lazara;“ — in ne bo nikoli goljfan. Pri naravno ali tudi umetno zamaknjenih se nekterimu priprostimu človeku žalostno prigodi, de svoj nar veči zaklad, — svojo vero zgubi. Vidi in sliši tam čudovite reči; pa naslednje spozná, de ničesar gotovo resničniga ni, ker konec obilno obiskanih zamaknjenih nikoli skozi in skozi dober ni. In tako priprosti človek, ki zamaknjenstva ne pozna, celo v veri v od Boga po prerokih in po Jezusu Kristusu razodete reči — zlo zlo oslabi; ker božjiga razodenja od pripovedovanja zamaknjenih razločiti ne vé.

Ker pa je že nezadolžno zamaknjene obiskovati in poslušati silno nevarno, je take ljudi, ki se sami zamaknejo, česar vprašati itd. neizrečeno pregrešno. Ti ljudje, ki so bili in so še, ponavljajo pregreho naših prvih starišev, ker se s podnebnimi duhovi po magnetiški zvezi umetno skleniti išejo.

Na to pregreho je bila v starim testamentu smertna kazin ali štrafinga postavljena, in povsod se v svetim pismu zavolj te pregrehe večno pogubljenje napoveduje; čeravno taki ljudje svojmu bližnjimu nikakor škodovati v stanu niso, ker za se nobene skrivnosti zvediti ne morejo, oni le drugim ljudém kakor vsi drugi zamaknjeni na vprašanje odgovor dajo, brez de bi sami kaj zato vedili, kaj de govorijo. — Če jih nihče ničesar vprašati ne bo hotel, se ne bojo nikolj zamaknili; torej se le tisti tega velikiga greha deležni stori, ki take ljudi česar vprašat gre.

De ne bomo Boga žalili, ne išimo z nobenim drugim v dušno zvezo priti, kakor samo s svojim zveličarjem Jezusam Kristusam — po njegovim nauku, po katerim nas k svoji večni časti kliče, in ostanimo ž njim po veri, upanju in ljubezni v vedni zvezi!

A. Lipovšek.

Od izobraženja ljudstva.

(Konec.)

Pravijo, de se v tej omikani dobi ne spodobi, z ljudmi nižjiga stanu se pečati! Prazne reči! Govoré marsikaki: „Nimam

s temi neotesanci nič govoriti! Oj, to je krivica, gospodički! Prosti človek nima toliko družtviniga vglajenja, bistrih vednost, vsestranskiga poznanja stvari. Nad njim se ni prizadevalo toliko tako drago plačanih učencikov, de bi bili nauke v njegov mozeg vrinili; on ni prehodil toliko milj svetá, de bi se o prvím pogledu tega prepričal, kar si njegov slabi um ni mogel prisvojiti. Postavi se pa ti na njegovo mesto, in vidili bomo, ali te prosti človek ne prekosi v rečéh v njegov kolobar segajočih s bistrostjo uma, s vpravnostjo nauke izvedovati, ki jih je s priložnostmi dobil. Kdo ve, ali se ne boš ti s celo svojo učenostjo okornišiga skazal v porabnim (praktiškim) življenju in v djanjih, ali boš imel toliko serčnosti duha v pogibelji, toliko stanovitnosti v nesreči, toliko kreposti in izkurnosti v kterim koli početju!

Za uterdenje mojiga govorjenja ni potrebno dokazovati, de se more človek, kteri je začetkama neobdelan, in se ne uči po osnovi že davno pred naznamovani, ako ga je samo natura z bistroumjem nadarila, samo po edinim pečanju z izobraženimi, kteri znajo samo po Hegelnu, t. j. spekulativno filozofisko besodovati, ampak razumljivo in prosto, obdelati in na enako stopnjo z njimi priti. Sploh ni nikaka slava, težke in globoke, za pretresovanje nepresegljive reči zaviti v nerazumljivost, s krasnimi in umetnimi izreki in besedami olepšati in jih tako še bolj otežiti. To imam za neodpustljiv greh, in to velja vse kot prvo znamenje gluposti. Prava in resnična modrost in pravi talent obstoji v tem, de človek globoko misel, ktero je mogoče razumeti, po mogočnosti prosto in razumno razodene. Razodenje globocih in koristnih misel na zameršeno vižo je sebičnost učenih, kteri nočejo prostih ljudi k poznanju naukov pustiti. To je puhla smelost, svojim besedam nekako veči skrivno imenitnost dati. Kadar bodo izobraženi ljudje na skerbno terjanje vlade v tej meri iz svoje oddeljenosti v očitnost stopili, se bo z večkratnim pečanjem s prostim ljudstvom več doseglo, kakor se doseže s podučevanjem otrok v solah. Zato prašamo: kajdaj bodo začeli izobraženi vzajemno neizobraženim svoje misli, svoje izumenja priobčevati? Kajdaj bo konec njihne oddeljenosti in kajdaj bodo poklicali celo množico ljudstva, de premišljuje in spoznava naturo, previdi in razume njeno moč in zaklade v nji skrite, in de to vse obernejo in upotrebujejo v blagor človeštva? Resnično, samo takrat zamore nastopiti blaga doba, de bodo ljudje eden memo družiga pogerdovanju, prezerovanju in oholosti se odrekli in de bo med njimi prava kersanska ljubezen cvetela.

Slovstvo.

Slavjanski Rodoljub, mesečni časopis na svitlobo dan od slavjanskiga družtva v Terstu.

Govorili smo v teh listih kmalo v začetku od mesečniga časopisa, kteriga slavjansko družtvo v Terstu „*Slavjanski Rodoljub*“ imenovaniga na svitlo daje. V 30. listu smo obljubili, od tega časopisa kaj

več govoriti, in poslednji 5. list njegov nam prinese žalostno napoved v besedah: „Pričijoči list bo mende predzadni tega časopisa, kateri bo z mescem Avgustom pojenjal, dekler se bo Slavjansko društvo pri volji in moči čutilo, vlastniga vrednika najeti“.

Doslenjih 5 listov v zadovoljnost priča, de je Rodoljub dobri-
mu vredništvu izročén bil, ker so kakor sestavki tako tudi notranja ob-
lika tega časopisa gotovo po volji vsaciga domorodca. Prepričani smo,
de je dosadni gospod vrednik od nog do glave v opravke zakopan; pa
mož in domorodec je dovolj, vredništvo oskerbovati, ako ga družbeniki
po moči podperajo. Misel bi nas pa skorej začela obhajati, de celo društvo
slabi, in to misel v nas vterduje sum, de se društvo pri volji ne čuti.
— Ali mar tudi nad tem družtvam, ki je toliko upanja, toliko sadu obe-
talo, sovražna osoda z raznovoljnostjo družbenikov vlada? V Terstu je
mного gorečih Slavjanov iz vsih jugoslavjanskih dežel, in kakor se iz
perviga lista vidi, je tudi njih število dosti veliko, in vunder vidimo iz
imenovane napovedi, de moč društva peša! —

Kar vredništvo utiče, mislimo, de bi društvu Ljubljansko slo-
vensko društvo v izgled postaviti smeli, ktero z majšimi pomočki vun-
der tako živo in rodovitno klije in sad donša, česar so mnoge na svitlo
dane dela kakor: Slovenska gerlica, Letopis, in zdaj Vertov-
covi cerkveni nagovori itd. žive priče. — Sloga in enovoljnost ste
v vsih narodnih rečéh svitle zvezdi, ktere vsakimu početju tek dajete.

Upamo, de bo Teržaško društvo, ako ne vsak mesec, vsaj s
priložnostjo po izgledu Ljubljanskiga svojo delavnost svetu v prid Slo-
venstva naznanovalo; vodstvu imenovaniga društva pa svojo gorečo že-
ljo, še prihodnje jako napredovati, timveč na serce položimo, ker smo
prepričani, de ima društvo dovolj mož, kteri ga zamorejo z glavo in z
materielno pomočjo podperati in ga pri moči ohraniti.

Ilirsko slovstvo.

* Pri Francu Županu v Zagrebu je prišlo več reči na svitlo,
kterih moramo tukaj opomniti, namreč: Tretji natis Berličeve ilirske
gramatike, od ktere bomo v enim prihodnjih listov kaj več povedali; —
Slavenska vila od Ljubomira Nenadoviča, in dve nemške kni-
žici od Dr. Subotiča: Authentische Darstellung der Ursachen,
der Entstehung, Entwicklung und Führungsart des Krie-
ges zwischen den Serben und Magyaren im Jahre 1848, in
Darstellung der Rechtsverhältnisse der serbischen Nation
in Ungarn und deren Petition vom 1. und 3. Mai 1848. —
Poslednje dve knjižici, kterih vsaka velja pri J. Giontinitu 10 kr. ste
vredne posebne pazljivosti in ju zato posebno priporočimo.

Jezikoslovsko rešeto.

Prizadevanje jugoslovenske narečja po mogočosti eno drugimu
bolj in bolj podobne narediti, je gotovo hvale vredno, in vsak od eno-
stranosti ne oslepljen Slovenec mora koristnost in hasnost taciga zedi-
njenja narodov v duhu spoznati. Prav pa ni, in nihče ne bo nikoli re-
kel, de je prav, to zedinjenje na stroške slovnice dosegovati. Slovniske

pravila nej bodo vsacimu in v vsacim narečju svete; vkorenjene so v duhu vsaciga jezika in kdor jih iz nemar puša, zatera svoj jezik in kaže, kakor de bi ga bilo sram, svoje narečje čisto pisati. Drugače je s posamesnimi besedami, ktere se smejo tudi tam v pismenstvu sposoditi, kjer se domačih manjka. Domače narečje se s tem ne pogerdi, obogatuje se še lé. —

Kako dostikrat se bere v slovenskih časopisih kaj, kar se s slovenskim duham prav nič nič ne sklada! Opomnimo le besed: živio! živili! živila! Od kod živio pride, je že neki gospod v Novicah enkrat natanjko razkazal. V ilirskim jeziku je na svojim mestu, v slovenskim pa ne. Iliri ne izgovarjajo v preteklim času glagolov končne soglasnice *l*, ampak jo premené v *o*; torej namest živil živio; namest molil molio. Reči bi se moglo pa: da bi živio (živil) v željivnim naklonu; zavoljo krajšiga pravijo naši sosedge samo živio! Če bi pa tudi to v našim narečju veljalo, bi bilo vunder še zoper slovensko slovnico. Imamo namreč v slovenskim narečju glagole, kteri so neprenehavni (unübergehend) z koncam éti v nedoločivnim naklonu (Infinitiv), n. pr. slabéti, bogatéti, mladéti, slepéti, živéti itd., namreč: slabeti, t. j. slab prihajati, bogateti, t. j. bogat prihajati; slepeti, t. j. slep prihajati; živéti, t. j. življenje vživati. — Ti glagoli pa znajo v nedoločivnim naklonu iti imeti, tadaj so pa prehajavni, storivni (aktiv), in med temi in unimi je velik velik razloček, namreč: slabiti, t. j. komu moč jemati, ga slabiga delati; bogatiti, t. j. koga bogatiga delati; slepiti, t. j. koga slepiga delati; živiti, t. j. komu življenje hraniti. Prilika bo to bolj jasno pokazala: Otroci bodo tako dolgo brez skerbí *šivéli*, dokler jih bodo starši *šivili*! — Tega razločka Ilirci ne delajo, mi ga pa moramo v pisanju delati, ker ga tudi prosti Slovencei delajo in ker je v duhu našiga jezika. Z njim se bo težko kak drug jezik mogel ponositi. Živio, živili, živile itd. stoji lepo v iliršini, slovenšini pa je neprebavljivo!

Kmetijske drobtinice.

Pušpan kravam škodje.

Na neki grajšini so pušpan iz vertov porovali in na dvoriše pometali, kamor je živina zahajala. Lepo rejene krave so ga rade žerle, pa drugi dan so bile skorej vse bolne in niso mogle vstati. Eni je bila glava popolnoma na stran zavita in vratne mišice (Muskeln) tako kerčno napete, de ni bilo nikakor mogoče glavno zravnati. Ravno tako so še druge terpele, pa nobena ni poginila. Vse so ozdravele brez zdravil, razun ene same, ktero so mogli zaklati, desiravno je rada žerla.

De konji ne grizejo.

De se grizti odvadijo, se skuha kos konjskiga mesa, ktero se vroče iz piskra vzame in grizečimu konju več dni po versti pred gobec moli.

Kropiva varje šivino kuge.

De po vživanju kropiv živina dobro mleko daje, je že davno znano in zlo zasluži priporočnja. Pa tudi zdravilo je za govejo živino, če jo v pomladi vživa, in jo obvarje kužnih bolezin, ktere se zavoljo slabe kerme po zimi zlo rade pripetijo.

Pozemeljske bolhe preganjati.

Med tri lote semena, ki se ima vsejati, se vzameta dva lota v prah stolčeniĝa ŝvepla. To se dobro pomeša in v kako posodo dobro zaveže. Nar boljši je steklena posoda. Ta zmes nej stoji 24 ur, potem se prideneta še dva lota ŝvepla, in nej zopet 24 ur postojí, in vse še en pot ponovi, tako de na en funt semena dva funta ŝvepla prideta. Čvterti dan se to seme vseje, in do rastline ne bo nikoli nobene pozemeljske bolhe ali kakiga družiga merčesa.

Velike drevesa presajati.

Drevesu, ki se ima v jeseni presaditi, se vse velike stranske korenine kaka dva komolca od stebila odŝagajo. Tu izraste v prihodnjim poletju veliko tanjih koreninic, ktere drevo dostojno redé. V prihodnji pomladi se veliko drevo lahko in brez velicij gruč, ktere se morajo sicer z drevesam iz zemlje vzdigniti, iz zemlje vzame in na novo mesto presadi.

Novice iz Ljubljane.

* Predzadnji dan pretečeniga mesca je bila prva poskušnja na ŝeleznici od Celja do Zidaniga mosta z hlaponom „Sava“ srečno storjena in zopet nazaj v Celje v 1 uri in 15 minutah.

Dunajski časopis „Presse“ od 9. t. m. pa naznani veselico, de bodo v četertik storili prvo vožnjo od Celja do Ljubljane in de bodo Njih c. k. veličanstvo cesar Franc Jožef sami nas pri tej priložnosti obiskali. — Bog daj srečo in srečen tek tej vožnji! — Na celi ŝeleznici med Celjem in Ljubljano bo 11 postaj ali ŝtacionov, t. j. krajev, kjer se bodo popotni na hlapone vsedali ali pa iz njih stopali. Ti stacioni so: v Laškim (Tuffer), v Rimskih toplicah, na Zidanim mostu, v Vernicah, v Trebavljah, v Zagorju, v Savi, Litiji, v Kresnicah, v Lazah in Zalogu.

Za prijalle serbsine.

Janez Giontini je ravno zdaj iz Tersta prejel in ima na prodaj:

1. Srbski ljepopis i Jugoslavjanah latinskim pismenima. — Tretju na Savin dan 1849. To je: Serbski izgledi za lepopsisje, pisani od A. Stojkoviča. Cena 5 kr.

2. Jugoslavjanska srbska bukvisa. To je: Serbska pisana abecednica za vse, ki želé, se serbsko brati in pisati naučiti. Pridjana je tej abecednici tudi rusovska (tradjanska ruska), serbski rokopies in lična pesem Budnica, posvetjena Slavii. Na sprednji strani te abecednice je slavjansko bandero. Tudi od Stojkoviča. Cena 10 kr.

Založnik: J. Giontini. — Odgovorni vrednik: Fr. Malavašič.

Natiskar J. Blažnik v Ljubljani.